

her i § 4 — men det vil jeg gerne spørge den ærede Justitsminister om — at naar et Skib er strandet og staar paa en af Revlerne, men ikke er slaaget itu, og Ejereren eller Befalingsmanden paa Skibet har sluttet Afford med Bjærgelavet om at bjærge fra Skibet, saa kan det jo tænkes, at det kan være stille Vejrs en Dag eller to, hvor Bjærgningen kan gaa godt; men saa kan Havet atter sætte sig i Oprør og Bjærgningen besværliggøres; men i Reglen bliver man dog ved, naar man har begyndt, saa længe det paa nogen Maade kan lade sig gøre uden altfor stor Livsfare. Men Havet kan i et Nu vælte sig ind over Skibet og saa det til at hugge, eller ogsaa kan der gaa saa stærke Bølgeslag over det, at det i Løbet af — jeg kan gerne sige Minutter — kan splintres. Ladningen slyder saa ud i Havet. Derjom dens Vægtfylde da er saadan, at den driver mod Land, er det, jeg antager, at det Stykke her i § 4 skal gælde, at saa betragtes det som andet løst Gods; Bjærgningsafføden er da brudt af sig selv, og saa træder Strandfogden i Aktivitet. Derjom det er saaledes, har jeg ikke noget at indvende derimod, men det antager jeg, at den højtberedte Minister nok vil kunne klare. — Endnu er der en lille Bemærkning, jeg vil gøre til § 7, hvor der omtales, at de tilstedeværende ved en Stranding, hvad enten det nu gælder om at bjærge Liv eller Gods, skulle handle efter bedste Skøn og Overbevisning, indtil Politiet kommer til Stede. Som Regel vil imidlertid enten Strandfogden eller en af ham antagen Bøgt være den første, som opdager, at et Skib er strandet, og i et saadan Forvirringens Øjeblik tror jeg det gælder om, at der handles ikke alene efter Konduite, men ogsaa klart, koncist og bestemt, og Strandfogderne ville i Reglen være de Folk, som forstaa sig bedst paa, hvad der bør foretages i et saadant alvorligt Øjeblik. Enten have de — hvad i Reglen er Tilfældet — været Søfarende eller Fiskere, eller ogsaa have de boet ved Stranden, saa længe de kunne huske og have overbæret mange Strandinger. Jeg vilde derfor meget ønske, om man ikke kunde indskyde blot den Sætning i § 7, at saafremt Strandfogden er til Stede, skal han overtage Ledelsen af Bjærgningen, saa vel af Liv som af Gods, og saa have alle de tilstedeværende sig derefter at rette. Jeg tror, det vilde være humanit over for de Skibbrudne. I øvrigt skønner jeg ikke rettere, end at Lovforslaget er bygget saa tæt som muligt op ad den Praksis, som i Aarenes Løb har gjort sig gældende, at jeg kan anbefale det til videre velvillig Behandling.

Blem: Det foreliggende Lovforslag er en nødvendig Følge af Søloven af 1ste April 1892, og i Motiverne her hedder det jo ogsaa, at det væsentligst er i Overensstemmelse med de hidtil gældende Lovbestemmelser og Regler, kun med de Forandringer, som følge af, at Bjærgningsforholdene have forandret sig saa meget, siden Strandingssloven af 28de December 1836 udkom. De væsentligste Forandringer i Lovforslaget her ere, saa vidt jeg kan skønne, Ophævelsen af Reskriptet om Strandingsskibene paa Bornholm af 21de Maj 1785 og saa Bestemmelsen om, at Findelønnens Størrelse for Bjærgning af Drivgoods i aaben Sø sættes til en Tredjedel, i Stedet for som hidtil til Halvdelen. Hvad angaar Ophævelsen af Strandingsskibene for Bornholm, skal jeg for mit Vedkommende ikke have noget derimod, jeg vil tværtimod anbefale, at Bornholm ogsaa her kommer ind under Landets almindelige Lovgivning. Det er fuldstændig rigtigt, hvad Ministeren har skrevet i Motiverne her, at Organisationen i Henhold til Strandingsskibene for Bornholm „maa siges at befinde sig i Oplosningstilstand.“ Dette kan vist ikke benægtes. Jeg tror, at der snart ikke er ret mange derovre, i alt Fald yngre Folk, som have nogen videre Forstand paa, hvordan det hænger sammen med disse gamle Organisationer af Bjærgningsforholdene. Reskriptet er jo fra 1785, og det har adskillige mærkelige Bestemmelser, naar man trækker det frem for Dagslyst, og sammenholder det med Forholdene, saaledes som de ere i det praktiske Liv. Det bestemmer f. Eks. at der skal være to Overophjære; den ene af dem er Landsdommeren — ham have vi ikke haft siden 1814 — og den anden er Amtsforbaltter. Saa er vel senere Amtmanden traadt i Landsdommerens Sted. Fremdeles skal jeg pege paa, at det i § 7 hedder: „Er Skipperen bestaaet, bør ej heller handles om nogen Kontrakt, førend han er bleven ædru; men Bjærgningen bør ikke desmindre straks begyndes og med yderste Flid og uden mindste Ophold fortsættes.“ Saa hedder det videre: „By- og Herredsfogden skal og paa Kontrakten med sin Baategning bevidne, at Skipperen har været ædru, da Kontrakten blev sluttet.“ Men nu staar der i den sidste Paragraf saaledes: „Og skal det i alt øvrigt have sit Forblivende ved Loven og Forordningen af 21de Martii 1705, samt øvrige om Brag og strandet Gods ergangne og hid henhørende Forordninger og Foranstaltninger,